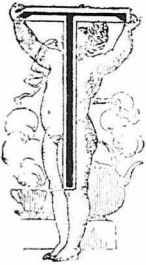

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΕΝΑΣ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΣ ΠΕΖΟΠΟΡΟΣ

Η ζωή του Κ. Παρασκευαΐδη. Αδόγονος ήρώων. Ο ζωηρός έφηβος μπροστά στον Όθωνα. Η πεζοπορία του ανά την Ελλάδα. Έπεισέδεια δραματικά η κωμικά. ΄Επευ συλλαμβανεται ώς... ληταρχος! Τό άμμέλι του Παρασκευαΐδη. Ένας διάλογος του με τον Κομμουνιστή. Ο δδοιοπερς και ό έφέτης.

Α ΜΕΛΗ των σημερινών δδοιορκών συλλόγων και οι άπειροίριθμοι περιπατητικοί φιλόσοφοι έχουν έναν πρόδρομο, που δεν έβρισκαν ούτε ούτε τ' όνομά του. Είναι ο Κ. Παρασκευαΐδης, ό έφέτης και πεζοπόρος, γίγας ψυχής; και σπιαστικής οράσης. Σς έποχή που εί άλλοι Έλληνες παρίσταναν τά στρεβλά ούζωμένα στον τόπο τής γνήνητός τους, ό φυσικός αυτός νεοελληνικός τύπος άδίσχζε την Έλλάδα από τη μι άκορη στην άλλη και ζούσε μια έντονη ζωή, γεμάτη περιπέτειες, συγγινήσεις και έπεισοδία.

Μέσα στις φλέβες, του Κ. Παρασκευαΐδη έτρεχε επαναστατικό αίμα. Οι πρόγονοί του ήταν Κυδωνιάτες. Για τον παππού του Παρασκευαΐδη Κοζιά Πέτρο διηγούνται ότι τον καιρό που ήταν διοικητής των Κυζωνών είχε άπαγοεύσει στους Τούρκους να μπαίνουν στην πόλη έφριπτοι, εκτός αν έργαζαν τά πέτατα των άλλων τους δύο ώρες έξω από την πόλη! Ο πατέρας του ένας από τους ώραιότερους άντρες—μέλος τής Φιλικής Έταιρίας, κατέβηκε στην Έλλάδα τό 1821, έλαβε μέρος στον Άγωνα διατέλεσε γραμματέας του Κοινοβίου και μετά την άπελευθέρωση, λοχίας πλιά του τακτικού στρατού παντοειήτης την πεντά κορη κορη του Πατριού Παναγή Μπουκαούρη. Όταν ταίριασμένο αυτό ζευγάρι έβγαλε παρίστατο, ό λαός, θαυμαίνοντας την ώσοριά τους, έλεγε: «Τό βατόλο και ή φορεβάδα!» Από το γαμο αυτό γεννήθηκε ό Κωνστ. Παρασκευαΐδης.

Από μικρός ό Παρασκευαΐδης έπ δόθηκε στη σκληρή γαργαλιά. Τρέξιμο, πτήρια, διοκροβόλια, κολλήματα, έξδρομες, άνεβάρματα σε βουνά—αυτά ήταν τά παιχνίδια του. Ζηήρος αλλά και έμμελής στο σχολείο του. Στα μαθηματικά πρώτος. Κάποτε που ό βασιλεύς Όθων έπεκέρθηκε της Πάτρας, ό γυμνασιάρχης Ραδινός έπήγε, έξετύπωσε το περιεργό αυτό παιδί, τό έληξε άπό τ' αεί και τον έπαρούσιασε στο Βασιλέα: «Ίδού, Μεγίστιότατε, ό ώφρυσταίος των μαθητών μου... Με άνεκόδηγχο θάρρος, ό μικρός Παρασκευαΐδης έλυσε μικρός στην Βισιλή δύσκολατά, για την ηλικία του, προβλήματα, με τση εύκολία που ό καλός Βασιλεύς έθαύμασε και όταν ηγεσε στας Αθήνας, που έστειλε μερικά χρυσόδετα βιβλία, ως δώρο.

Όταν έλήγαμε στα άειφορα συγγενικά σπίτιά ό Παρασκευαΐδης, και συνέβαινε να βγή την πόρτα κλειστή, έσκυφίλιανε από τά λοκία του νερού, ή άπο τα κερμίδια, και φανεωνότανε άξίμνα σι μικρός Μεφιστοφελής στους κύκλους των συγγενών του που βλέποντάς τον μεταν έμβρόντητος. Κάποτε, που ό Γυμνασιάρχης του τον έτιμώρησε με περιορισμό, ό ήως μιας βήγας την τιμωρία άδικη και ηδημένη από το κερμίδιο του τρίτου πατωματος, σιη λιθοστρωτη αυή, όδθιος σιά ποδία του, σά γατος! Και ό Γυμνασιάρχης που άκορησ τον κρότο και έσκυψε από το πατάφυρο να ίξη τί τρέχει, έκανε τό σαυαρο του πός δεν έβγαίε τριμματα ό μικροσκοπικός, εκίνος γιγαντας!

Έτσι μεγάλωσε ό Παρασκευαΐδης και γίγαχε άντρος ρωμαλέος και άκούρατος. Η πεζοπορία ήτανε το πάθος τουή θησκαία του. Έγνώρισε όλους τους όρους, τα μονοπάτια, τα ρουνα, τις κλεισούρες, τις λαγκαδιές, τα ρουμάνια, τις πηγές, τα δισα της Έλλάδος. Όταν ήταν κωμικοδικης σιη Σιάφτη, λουτόκανε στον Εύρωτα, χερμών καιρο. Όταν έμενε σ' Αναπλι, έλήγαίε πεζή κάθε μερα στο Τολό, δυδ ώρες όρημο, έκανε τό μπάνιο του και έγύριζε πλώτος σιη συνδρόσει του Δικατηγέου, την ώρα που ίσως ό άλλος διασταί θα ροχάλιζαν άκούμ. Όταν ήταν σιη Χαλκίδα έπήγαίε συχνά σ' ένα χωριό που άπεχί τρεις ώρες άκ την πολισι, σιη Ψαχνά, γιατι τό άρεσε να πίνε έπει τον πρώινο κωφρε του! Όταν ήταν σιη Λάρισα έπήγαίε πεζή στο Βόλο, με όση εύκολία πηγίγει ένας Αθηναίος, άπο το Συναγμα σιη Όμορονα. Όταν δεν είχε ύπηρεσία χερμοδύσε στον όμο του ένα σαγιά με ψωμί και λίγα φρούτα, έπαίρινε τό ραβδί του, φορούσε τον πλατυγχο καπέλο του και άννιγε τό βήμα του άλλως, για την Άγυια, να χερή τό πανηγύδι, άλλως για τά γραφικά χωρία του Πηλίου, ή για καμιά άπο τις χονώσκεπαστες κορυφές του Όλύμπου όπου έφτανε όροστρος και ή έλεος σάν άρχαίος θεός!...

Τις μεγάλες του δδοιοποιες τις έκανε το καλοκαίρι, σις δικαστικές διακοπές, όπως π. χ. το γύρο της Πελοποννήσιου σέ 23 ήμέρες!... Άπο τή Λάρισα σις Αθήνας, ήρθε σέ 69 ώρες!...

Στις μακρές αυτές πορείες του δεν έρωρε παρα ξερό ψωμί και

φρούτα για ν' άποφύγη τή δίψα. Άπό τό Μάρτη ως τον Νοέμβρη κοιμότανε στο ύπαιθρο. Για κρεβάτι του είχε ένα σεντόνι στρωμένο σέ πλυκές ή σέ σανίδες. Με δυδ λόγια: Όλη του ή ζωή ήταν άπλή σαν άρχαίου φιλοσόφου όπως τον έχακνήτηρος και ό Κομμουνιστής...

Ό δικαστικός του βίος λάμπει σά διαμάντι. Ποτέ δε θ' έλησε να ύπηρετήση τους ρουσοφτολόγους πολιτικούς, ποτέ δεν έχαρίστηκε σέ κανένα. Κάποτε ό αδελφός του Φλοποίμην του έγραψε να προσεξέ σέ μι άδικη για να μην άδικηθί ό έπιφέρων φίλος του. Ό Παρασκευαΐδης, έχασε τό γράμμα υπροστά στον κομιστή, τό έβαλε σέ φάκελλο και θυμαμένος τυ έίπε: «Φέρε αυτή την άπαντη σιη αδελφό μου!»

Οί πολιτικοί τον έλεγαν άργιόγατο και τον μετέθεταν συχνά, από τή μι άκορη τής Έλλάδος σιη άλλη: ίδτε ό Παρασκευαΐδης έπαίρινε τό έγγραφο τής μεαθέσεώς του, τό ταγιάι του, τό ραβδί του και όμοιο για τή νέα θέσι του. Ποτέ δεν υπέβλε καταστάσεις όδοιορκιών, γιατι ποτέ του δεν έπλήρωσε σιδηροδρόμο ή λεωφοριό.

Ό Παρασκευαΐδης έθετορούσε όλους τους Έλληνες δικαστάς όμι άτλως συνιδελφούς, άλλ' αδελφούς του. Όταν ήταν έφέτης σιη Λάρισα άγόρασε ένα άμμέλι με θυμαίνια σταφύλια και ίλεσε: «Η ούζωγένετις των δικαστών και λοιπών ύπαλλήλων έχουν τό δικαίωμα να μπαίνουν και νι τρυγούν έλεύθωρα!...

Μιά μερά έκανε τον περιπάτο του σιη όρθη του Πηνειοδ. Έξαφνα βλέπει τους ψαράδες να φουσκώνουν και να ίδρωκολούν, γιατι δε μποροΐσαν να βγάλουν άπό τό ποτάμι τά δίχτυα του: που είχαν κερθευτή κάπου. Ό Παρασκευαΐδης, δεν γάνι καιρο. Άν και ήταν γένωνας, γδύναται, περσι σιη νερο και με κίνδυνο να τον πάση τό όρμητικό ρέμα—κατρωθάνε και βγάλη έξω τά δίχτυα και μάλιστα χωρίς να ξεφυγουν τά ψάρια.

Οί ψαράδες συγγινημένοι, τον εύχαριστοΐσαν, άλλ' ό Παρασκευαΐδης άδιόφορος μου εύρισε:

— Ά, δεν βαριέστε!... Νύθθηκε ύστερα και έξακολούθησε τον περιπάτο του!

Κατά τον Αύγουστο του 1882 έξεκίνησε από τήν Λάρισα και πήγε στην Άγυια, όπου ήταν έμποροπανηγυρι. Έρχασε έπει σ' ονοσιένος ψημοτό από τον ήλιο, ά νωστες χωρίς να δηλώση σι άρχές τής πόλεως, τήν ιδιότητα του. Ό περιπολιάρχης του πνηγυριού τιν έπληρε για... λήτηρχο, και ένύ ό Παρασκευαΐδης ένκούταζε τά έμπορευματα τον έπλη ίασε και τυ έίπε!

— Δεν μου λές του λογου σου, ρε πατριώτη, τι γυρεύεις εδώ; Ποιός είσαι και από πού μάς κόπιμας;

— Είμαι ό Παρασκευαΐδης, ό έφέτης...

— Έτσι έ; μόρε μόνιμα για έφετης!... Και έχεις και ένα μερος να μεντιν, κανένα κωμικα;

— Όχι πρώη φουρα έχωμαι εδώ και...

— Έ, κωμικε να σου δείξω έγω ένα!

Και ό υρειανιος περιπολιάρχης, φωνάζει τους χωροφύλακες βαζον σιη μερη τον έφετη και τον πάνε σιη Αστυνομια, έδώ λικω άκυλοστος πολυ κομοσ, και σι όλη τήν Άγυια σκυροπαινε ή φημη ότι στο πανηγύρι πιάσανε ένα φοβρό λήτηρχο. Έτρεξε άμεως ό ειρηνοδικης Γκιουρανίβις να ιδή τον κακούργο, και βρεθηκε μπροσια στον έφετη Παρασκευαΐδη, που τον γνάρζε καλά. Όταν έξηγήρισε στον περιπολιάρχη ποιος είλε ό συλληφθείς, ό δυστυχιμένος υιοςος κοντεψ να πάθη συγκοπή. Χλωμάσε και δεν εύρισκε λογία να άκρωτή η λύπη του. Άλλ' ό φιλοσοφος όμοιοπος χιμωγεώνιας τον καθήσυχασε!—Καλε δε βαριέσαι παιδι μου. Τό κωτηχον σου έκανε...

Άλλως πάλι, μεταξύ Άκράτας και Ξυλοκάστρου, ένας άρειμιμος φουσταναλλοφόρος άγορφυλάκος, τον έπιασε ώς... δμοτυνη μις κλοπιής που έγινε σιη Παιψ. Το μονο δυσαρεστο άπο τήν περιέργεια του αδη ήταν ότι ό πεζοπόρος μας αναγκάστηκε να διακόψη τό δρομολογίο του ως να ξεολιάνη η ύπωσησι.

Κί ποτε που ύπηρετοΐσε σις Αθήνας ως πρωτιδικης, έμαθε ότι ένας συνιδελφός του έπρόκειτο να μετατεθί άπο τήν πρωειουσια σι μι έπαρχια. Ό Παρασκευαΐδης, ήρθε ότι ό δικαστικός έκείνος είχε μεγάλη ούζωγένεια, γιό που έσοδυότιζε στο Παναεπιστήμιο, κορη στο Αρσάκειο, σιη άν φτωχός και έστόμενος ή μετάθεσις γι' αυτόν έσημιαίε καταστρωφή. Ό Παρασκευαΐδης παίρινε άμέσως τήν άποφασί του. Χωρίς να πη τίποτε στον ένδιαφερόμενο, άνεβίγει για πρώτη και τελευταία φορά τή σκαλα του ΄Υπουργείου τής Δικαιοσυνης «για να ζήτηση κι' αυτός ένα μικρό ρουσοφτακι άπο τήν Κυβέρνησι». Και με δάκρυα στα ματια, απα-

καλεί τόν Κουμουνοδότη με μεταθήση ατόν τόν Γιο, άντι του συναδέλφου του, ος όποιον μέρος της Έλλάδος ήθελε, έστω και στο πιο άπομειρο.

— Ένω μάλιστα δέν θά ζητήσω ούτε όδοιπορικά έξοδα, ειπε στον ύπαιγό Συναγινόμενος ό Κουμουνοδότης, άπληγτος :

— Κ ρ ιε Παρασκευαΐδη, σάς συχαίρω ! Δέν θά μετατεθῆ και νεις ! Θ ι μ αίνετε και οι δυο στός θέμεις σας.

Ό Παρασκευαΐδης, ένω ήταν άνεξίκακος άνθρωπος. ήμερος, άγαθός. είχε ψυχη γενναία, λιονταρίσια καρδια στα στήθη του. Αποδ εις ότι στις μακρινές πορείες του δέν έφερνε κανέναν ότλο μαζί του. Ως άνακριτής, άπαντήθηκε πολλές φορές με φωνή δικούς και λητέας οι όποιοι τον έσεβάστησαν. Κάποτε μάλιστα μία ληστεϊκή συμμορία, με την ότοια τυχαίως συνανήθηκε, σταθηκε στη γραμμή και τόν έθαύμ ζε. Η μεγαλοπρεπής νομοστασία του, ή τομμηρη και άρεσκολή μορφή του, τόν άπρότητο θάρρος του, και πληξεν τους λητέας ! Και ό άρχηγός τους τού ειπε καταρά ότι ήσαν κρ μ ι που έγινε δικαστής, ένω θά μπορούσα να διαπραγματώως άρχηγος ληστεϊκής συμμορίας !...

Την εποχή που ό φοβερός Ατσαρχος Κοικέλας τρομοκρατούσε την έποχή ά Δωρίδος, μένος ό Παρασκευαΐδης δέν τόν ελογόρισε. Ό Κοικέλας με τη συμμορία του ειχε τό θράσος, μέρα-μεσημέρι, να μηη στο Γαλιξείδι, να διευθυνθηη στο πανηγύρι και να γδύσει όλους τούς έμπόρους. Την άλλη μέρα ό Παρασκευαΐδης, μόνος, άοπλος, πήσε τόν ραβδί του και πήγε άποστολικώς στο Γαλιξείδι να κάνει άνακρισεις. Δέν τού συνεβη δέ τίποτε άδραστο στο δρόμο. Μετά τις άνακρισεις ειπε : «Και τώρα πάω να κάνω ένα μισρό περ πατο». Ανεβήκε δέ ποίηματι στην ψηλότερη κορφή τού Παρναϊσού-στά λημερία τού Κρικελα και έναγούρισε στην Αμφοισα φρέσκος-φρέσκος !

Μ ά φορμά, βρ θηκε ός δικαστικός αντιπροσωπος στο Λοιδωρίκι, όπου γονταν εκλογές, με πολύ πεισμα. Διηγη ανικαί καί Τρικομηκοί ήσαν χωρισμένοι ός δυο λυσσώδη στρατοπεδα και πιστολιζόνταν. Κανείς, ούτε αξιωματικός ούτε στρατιώτης, τολμούσε να πλησαση τόν τόπο της ψηφοφορίας. Μόνος ό Παρασκευαΐδης, «έ τόν ραβδί του, έτρεξε, μπήκε στη μέση, άδιοφορώντας για τίς διασταυρούμενες πφαιρες και καθώροντας με την επιβλητική του εμφανια να προλάβη τούς φόνους. Οι αντίπαλοι, μολε τόν ειδαν, έκρουσαν τά πιστόλια και βγάλανε τό καπέλλο με σεβασμό...

Αλλά ή πολιτική δέν ήθελε ν' άφήρη ή νυχο τό λευκό αυτό γίγαντα της άρετης; και της δικαιοσύνης. Το Διηγηγιαννικό κόμμα δέν μπορούσε να τό χωνιψη ότι ένας δικαστικός Έλληνας τολμά να έερχζη τό μυλιεταίκια των κυβερνητικών βουλευτών. Και ό Θ. Π. Διηγηγιάννης σινοχώρησε τόσο πολύ τον Παρασκευαΐδη, ώστε τον άνάγκασε να παραιτηθη, χωρίς να λογαριάσει ότι τού έλειπαν λίγοι μήνες για να συμ ηρωη τό χρόνο που όριζε ό Νομος για τη συνταξη. Αυτό συνεβη στα 1890. Ό Παρασκευαΐδης, έλειτα από 19 έτών και τώσαν μνηών δικαστική ύπηρεσία, αφού έδωκανε και ύποθήσεις έκτομορητών, έβγαίνε φτωχός, όπως ό Ίωβ, χωρίς ούτε την ψυροσύνη του. Και άναγκάστηκε, για πρώτη φορά στη ζωή του, πολύ πικραμένος, να ζητήρη τη συνδρομη των συναδέλφων του, τού Πρωτοδικαίου Αθηνών. Οι δικαίται συνεσκέφθησαν ήρο κρυφώς (για τό φόβο τών Διηγηγιαννικών) και ειπαν ότι άλλος τρόπος θεραπειας δέν υ' είχε, παρά να διορισθη ό Παρασκευαΐδης ος κάποιον δημοσία θέσι για να συμπληρωση «τόν νόμιμον χρόνον συντάξεως». Αλλά πώς να διορισθη τού Διηγηγιάννης θά έβλεπε στα τυπογραφικά δοκίμια της «Εφημερίδος της Κυβερνήσεως», τ' όνομά του και θί τό έβριον. Έκτείνθησαν λοιπόν οι δικασταί να τόν διορίσουν ύπογραμματέα τού Πρωτοδικαίου Αθηνών. πού δέν ήταν άνάγκη να δημοσιευθη ό διορισμός τόν στην «Εφημ. της Κυβερνήσεως», ή δέ «έσις λογαριάσεις συντάξεως». Έτσι και έγινε. Ό πρώην εφέτης ύπογραμματέας τώρα-ερχόταν τακτικός, σιωπηλό, καθότανε στο ίδιο τραπέζι με διαφόρους νεανίσκους (τούς σ υ ν α δ έ λ φ ο υ ς τ ο υ, όπως έλεγε), και άντέγραφε ποιητικές άποφάσεις, ήτοι πέντε μήνες ! Όταν τό έμαθε ό Διηγηγιάννης ήταν άργά. Ό Παρασκευαΐδης ειχε συμπληρώσει τη συνταξη του. Τέτοιιο ύπέροχοι άνθρωποι χαρακτηρης εινε σπάνιοι στον αϊώνα μας. Και όταν πεθιάνουν, μπορούν να κοιτάξουν άφοβα τό προσωπο τού Θεου !...

✱

ΣΚΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΟΜΕΣ

Μπορει να κάνει κανείς φίλο του έκεινον με τόν όποιον πραγματευότανε μία ύπόθεσι. Προτιμώτερον όμως εινε να μη πραγματευώμεθα ύποθέσεις με φίλους.

Balzac

— Η έπιστήμη της ευτυχίας εινε τό να άγνοώ κανείς τό καθήκον του και να ζητη σ' αυτό την ευχαρίστηση του.

Comptesse Dasli

— Και ή δυστυχισμένη άκόμη άγάπη λογίζεται ευτυχία.

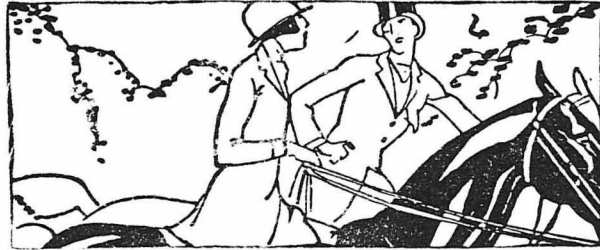
Mme Dufresnoy

— Χωρίς την πεποίθησι στην αιωνιότητά της ή άγάπη δέν θάταν τίποτε.

Balzac

— Η άγάπη μās διδάσκει όλες τις άρετές.

Πλωύταρχος

ΠΑ ΝΑ ΠΕΡΝ Ή Η ΡΑ ΣΑΣ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τό άνέκδοτο πού θά σάς διηγηθώμε παρανάτω συνβήη στα πλαίσια «αλά χρόνια, πού οι άνδρες μονομαχούσαν για ψόλλου πήδημα.

Κάποιος συγγραφεύς λοιπόν, τη στιγμή που άνέβαινε σε' άμάξι του για να π η στο πεδίο της τιμής ότου επρόκειτο να γυμνηθῆ, ειλε να περνηη άτό μπροστά του μία γνωστή του νεαρά ήθοποιος, δευτερας τάξεως. Πήξε τότε άπ τ' άμάξι τα δυο σπαθια πού τα ειχε τυλιγμενα ο' ένα κομμάτι πανί, της τάδεξε και της ειλε χαμογελάτας :

— Πηγαίνω, άγαπητή μου δεσποίνις, να μονομαχητώ :

— Κοί γιατί ; τόν ρώτησε αυτή με περιέργεια μάλλον παρά μ' ένδιεφερον.

— Να, τσακώθηα με κάποιον άγνωστο και τόν προκάλεσα ος μονομαχια.

Μόνω γι' αυτό ; ψιθύρισε άπαγορευμένη ή νεαρά ήθοποιος δευτερας τάξεως. Και γω ένόμωζα πώς ειχατε σοβαρώτερος λογους... Καλά κι' αν πληγωθῆτε ;

— Τόσο τό χειρότε ο για μένα !...

— Τότε, αφού δέν σάς ένδιεφερει αυτό καθόλου, θάχετε την καλσύνη, αν πληγωθῆτε, να λητε πώς μονομαχουατε με μένα ; Θά γίνη, ξερετε, κάποιος θορυβος γύρω άπ τ' ό ομά μου κ' ίσως ό διευθυντής μου μού δώση κανένα πρώτο ρόλο. Κανέτέ μου, σάς παρακαλώ, αυτήν τη χάρη.

Ό συγγραφεύς συγκινηθηξε.

— Πού ευχοριστα, άγαπητή μου, της άποκριθηκε. Αν όμως με σκοτώσει ό αντίπαλός μου ;

— Αν σάς σκοτώσει ; .. Η νεαρά ήθοποιος βρέθηκε κάπως μερδεμενη. Τελος αφού σκέφθηε άρετα ειπε στον συγγραφεα :

— Έχετε δικη... Μ τρεψι να σάς σκοτώση. Γι' αυτό ποετι μου πούς ειπε, πού καθσταί... Θά πάω να τού κλω την ίδια παράλλησι. Και δέν θά μού άνοηθη άσφαλώς...

Η Ιστορία δέν άναφέρει τι άπέγνε σχετικώς. Πάντως και θά κατάφερε ή δευτερας τάξεως ήθοποιος.

ΠΟΥ ΝΑ ΘΥΜΑΤΑΙ

Κάποια διήση ήθοποιος τού κινηματογράφου, κάθετα μόνη της σ' ένα κοσμικό ρεστοραν και κοιτάζει με άφηρημένα βλέμματα τόν άριστοκοσμικό κόσμο της. Έχει άνάγκη άπομονώσεως. Αξασην, ένω έκανε κάποια κίνηση της ; έπεισε ή βεντάγια άπ τα χέρια τη. Ένας κύριος, πού έτυχε να περνηη τη στιγμή από μπροστά τη, προθυμοποιήθηκε να σκύψη να παρη την βεντάγια και να τήν δώσι στον κάτοχό της.

Η διάσημη ήθοποιος τού Κινηματογράφου : — «Ω! μερσί, κύριε. Είσατε πολύ καλός. Μ , σταθήτε... μού φαίνεται πώς κάποιος σάς έχω δεί. Η φωνη νομια σας δε μου εινε άγνωστη...»

Η εγγενικός κύριος, (Κάνοντας μία βαθιά ύπόκλιση). — Είμαι ό πρώτος σας σ' ζωη σας...

Η διάσημη ήθοποιος τού Κινηματογράφου : — Α, ναι, καλά λένε. Πού να θυμάμαι τώρα !... Πώς εισατε, καλά :

Ο ΚΑΦΕΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Η μόδα τού καφέ στο Παρίσι εγγενιάσθηκε παρι τα τέλη του 17ου αϊώνος. Μεταζυ τών άλλων Γαλλιδων νυριών της έπυχη; αυτή; ή κ. Σεβινέ πρώτη, ή γνωστή για τας περιφρήσεις έπιστολάς της, θεωρούσε τό μαύρο υδύ ό άρέφημα ώ... πολύ άηλιαστικο ! Συνήθιζε μάλιστα να λέη : «Η μόδα τού καφέ θά περάση πολύ σύντομα, όπως και τά έργα τού Ρακίνα !» Δυστυχώς γι' αυτήν, και οι δυο προφητείες της δι' υψόθησαν εκτελής. Και οι τραγωδίες τού Ρακίνα έμειναν άθανατες και ό καφές έγινε σήμερα είδος πρώτης άνάγκη.

Στη Γερμανία άοχισαν να πίνον καφέ-τού όποίου ή ύπέροχος όρχικη τιμη ειχε έλαττωθει σημαντικά στό μεταζυ-παρι τα μέσα του 17ου αϊώνος. Τέτοια μάλιστα λύσα ειχε πιάσει τού; Γερμανοί για τό διεγερτικό στίτο ποτό, ώστε ό μεγάλος μουσουργός Σεβαστιανός Μπαχ συνεθεσε ειδική καντάδα... και τής καταχρήσεως τού καφέ ! Την εποχή περίπου έκεινη ιδρύθησαν και στη Γαλλία τα πρώτα καφενεία, τα όποια άντεκαυσθησαν, στους άριστοκρατικούς δούρους τις παληές βαβ ρες. Οι πρώτοι θερμοι λάτραι τού καφέ υ' ήρξαν-ώ; ήτο έπόμενοι-οί φιλοσοφοι και, γενικά, οι διανοούμενοι. Σ γα-μια δέ τό φινεό αυτό πού πρωτοφτυεθησε στον Άγιο Παύλο της Βραζιλίας, κατακτώσε δλον τόν κοσμο.